

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 106 (2522). • СУБОТА, 2 ВЕРЕСНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року Ціна 2 коп.

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ, напружений період настав у діяльності комсомольських організацій області — згідно з постановою ЦК ВЛКСМ першого вересня почалася звітно-виборна кампанія. 133-тисячний загін членів Ленінського комсомолу Кіровоградщини протягом трьох місяців вестиме вимогливий огляд колективної внутрішньої роботи. За цей час відбудеться рада спілку про досягнення і прорахунок, про проблеми і резерви успішності організаційної роботи, про план на майбутнє. Згуртованою, організованою зміцненою прийшла до виборчої звітно-виборної кампанії обласна комсомольська організація. Головні збори року відбудуться у двох з лишнім тисячах комсомольських груп, майже в стільки ж керівних комсомольських організацій, у п'яти тисячах організацій з правами первинних.

Твої головні збори

модель нам'ягає, що вибори — перші після XVIII з'їзду ВЛКСМ і XXIII з'їзду ЛКСМУ України.

Важливі, як ніколи, почалися вчора збори. Вони мають передусім всебічно проаналізувати практику виконання рішень XXV з'їзду КПРС, дати оцінку участі кожного юнака і дівчини у всеозначному русі «П'ятиріччя ефективності і якості — енергія і творчість молодих!» Тож, готуючись до зборів, потрібно всебічно розглянути хід виконання молодими трудівниками своїх соціалістичних зобов'язань, розвиток ініціатив і починів на честь 60-річчя Ленінського комсомолу, на честь річниці нової Конституції СРСР. Тут є про що звітувати. Більше половини всіх комсомольсько-молодіжних колективів області значно випереджають темпи виробництва, взяті на честь цих подій. А бригада ругелювальників радіоапаратури Володимира Рыбченка з Кіровоградського заводу радіовиробів першою серед комсомольсько-молодіжних області незабаром завершить п'ятирічку. План чотирьох років першочим виконали бригади Миколи Петрова із Світловодецького заводу цінних металів і Леоніда Артеменка із заводу «Червона зірка». На ці колективи сьогодні рівняються в соціалістичному змаганні сотні їхніх послідовників.

Підсумки організаційної роботи по трудовому вихованню молоді комітети повинні розглядати під час звітів і виборів невіддільно від ідейно-політичного виховання. Тільки комплексний підхід тут допоможе зробити аналіз внутрішньої діяльності сповна, ґрунтовно, самокритично.

Формування нового складу комсомольського активу обласної комсомольської організації стаєть на порядок для звітно-виборної кампанії. Від того, кого буде обрано каталізаторами комсомольських груп та організацій, залежатиме вся подальша внутрішньокорпоративна робота, вирішиться — цікавим і змістовним буде життя спілку після зборів чи непомітним, одноманітним. Комсомольцям належить подбати про те, щоб до складу комітетів, штабів «Комсомольського проєктора», групкоморган було обрано достойних, авторитетних, гідних наслідування членів ВЛКСМ. Успіх у діяльності комсомольських груп та організацій прийдє там, де каталізаторами буде висунуто молодих комуністів, спеціалістів народного господарства, людей з досвідом внутрішньокорпоративної роботи.

Звіти і вибори в комсомолі завжди були екзаменом для тисяч юнаків і дівчат області. Завдання інші стоїть так — скласти цей екзамєн з честю і гідно зустріти ювілей Ленінського комсомолу.

ПРИБУТТЯ ТОВАРИША А. І. БРЕЖНЄВА У МОСКВУ

31 серпня з Криму в Москву повернувся Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв.

Товариша Л. І. Брежнєва зустрічали члени Політбюро ЦК КПРС В. В. Гришин, А. А. Громико, А. П. Киріленко, О. М. Косигін, К. Т. Мазуров, М. А. Суєлов, Д. Ф. Устинов, кандидати в члени Політбюро ЦК КПРС П. Н. Демічев, В. В. Кузнецов, М. С. Соломєнєв, К. У. Черненко, секретарі ЦК КПРС І. В. Калітонов, В. І. Долгих, М. В. Зимянін, Я. П. Рябов, члени ЦК КПРС Л. М. Замятін, Г. С. Павлов, Г. Е. Чуканов, М. О. Шолохов, кандидати в члени ЦК КПРС А. М. Александров, С. К. Цойгул, В. М. Чебриков, член Центральної ревізійної комісії КПРС Ю. М. Чурбанов, помічник Генерального секретаря ЦК КПРС В. А. Голіков.

(ТАРС).

СІЛЬСЬКІ ТУРБОТИ КОМСОМОЛУ

Завдання комсомольських організацій республіки, що випливають з постанови липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва «Про дальший розвиток сільського господарства СРСР» і рішень липневого (1978 р.) Пленуму ЦК Компартії України обговорені на пленумі ЦК ЛКСМУ України, який відбувся 30 серпня.

У доповіді першого секретаря ЦК ЛКСМУ А. І. Корнієнко і виступах відзначалося, що комітети комсомолу республіки під керівництвом партійних організацій провели значну роботу по мобілізації молоді на здійснення наміченої партією програми неухильного піднесення економіки і культури села. В сільськогосподарському виробництві нині працює близько мільйона юнаків і дівчат, створено 20 тисяч комсомольсько-молодіжних колективів. Кожен третій спеціаліст і п'ятий тваринник, близько сорока процентів механізаторів — люди віком до 30 років.

Теплі слова прозвучали на пленумі на адресу ударників життя — кавалера ордена Леніна Тетяни Стрижак та її брата Віктора з Херсонщини, Геннадія Свириденка з Дніпропетровщини, Андрія Трихана з Кіровоградської, Миколи Сіроштаня з Полтавської, Григорія Купави з Одеської областей та багатьох інших. Наслідуючи приклад передовиків, понад 300 молодих комбайнерів на-

молотили в цьому році більш як по 10 тисяч центнерів зерна. На хлібному полі сиділи відповідальні екзамени поклад 500 тисяч юнаків і дівчат, більш як 20 тисяч комсомольсько-молодіжних бригад, ланок і екіпажів.

У ході есенародної битви за великий хліб третього року п'ятирічки яскраво виявилася роль комітетів комсомолу у впровадженні прогресивних форм організації праці молосі. Створено комсомольсько-молодіжні збирально-транспортні комплекси і ланки, які працювали за іпатівським методом, студентські механізовані колони та збиральні загони учнів сільських профтехучилищ.

Одна з головних турбот комітетів ЛКСМУ і первинних організацій, зазначали промисливі, — всемірний розвиток руху «Тваринництво — ударна справа комсомолу» залучення молоді до участі в переведенні цієї галузі сільського господарства на промислову основу. Треба направити в 1978—1980 роках у тваринництво 51 тисячу чоловік, активніше розвивати змагання молоді за призи імені знатних землеків-тваринників.

Успішне виконання грандіозних планів партії в галузі сільського господарства, підкреслювали учасники пленуму, під силу лише висококваліфікованим, технічно грамотним працівникам, які люблять землю. Ось чому особливої актуальності набуває девіз, висунутий самим життям: «Живеш на селі — знай техніку!» Як почесно дозвучення і бойову програму дій сприйняли комсомольські організації республіки завдання партії по розвитку механізаторського всеобучу серед сільської молоді. Комітети комсомолу спрямовують зусилля на пропаганду механізаторських професій, залучення юнаків і дівчат до сільських профтехучилищ і на курси, на закріплення їх у сільськогосподарському виробництві.

(Закінчення на 2-й стор.)

У КРАЇНУ ЗНАНЬ

По всій країні в останній день літа весело проспівав свою пісеньку перший дзвінок. Тисячі учнів, студентів з бентежкою в серці слухали дзвінкоголосого провісника нового, цікавого й неповторного походу в країну знань. Воістину незабутнім і для кіровоградського студентства був останній день літа. Близько двох тисяч першоприкурсників педагогічного інституту та інституту сільськогосподарського машинобудування з хвилюванням узяли в руки новенькі, пахучі студентські квитки. В сім'ю майбутніх педагогів та інженерів увійс численний загін перших курсантів шкільного льотного училища. Саме в той

(Закінчення на 4-й стор.)

НЕ ВСЕ СТАЄ МИНУЛИМ

З першої обласної конференції ветеранів комсомолу

КОМСОМОЛЬЦІ двадцятих. Подумай про революційну пристрасність, безависна віддається. Так, це було. Генер же — він напружений рух і присвєщені, а часом і сміх, моя думка, родючі. Однак, чому «було»? (Закінчення на 4-й стор.)

ПРОМЕТЕЄВА ІСКРА

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА
ЛЕКТОРА

Отак у клопотах не чувся, як і ніч налягла. З настанням темряви ясніше чулась артилерійська канонада, що, в міру наближення до ліній фронту, не здавалась уже однотоною глухою громовницею, а поділялась на окремі більш-менш чіткі постріли. Зупинка цього разу була всього за шість-вісім кілометрів од переднього краю нашої оборони. Там частішими ставали спалахи, відблискували освітлювальні ракети. Зрозуміти, хто обороняється, а хто готується в наступ, важко. Обидві сторони з кричущою ретельністю метають вогонь, метал, смерть...

Заходились розвантажувати. Валентин передав зміну напарниці Ані. Можливо, заліз у теплушку. Думав хоч трохи заснути, але зниклий навколо снісону гамір не давав і думати про це. Знову одягся і став перевіряти поїзд з протилежного боку.

Наразі ніч сповнилась монотонно-грізним гулом і частими, майже нескінченними вибухами.

От солдата! — круто вилаявся якийсь солдат. — Знову атакувати! Ват, і авіацію пустили.

Гуд наблизився, та вибухи припинились.

Вдруге заходить... Один за одним недалеко гаркнуло кілька вибухів. Хто де був, там і припав до землі. Та скоро гул і вибухи об'єдналися, здаленіли.

Повставали. Почали роздивлятися. Дві бомби впали даченько, а одна майже поруч паровоза і мало не повністю розтрощила два вагони. На цистерні, вони вже були пусті.

Але ж саме біля тих вагонів перед нальотом поралась Аня... Валентин метнувся туди.

Аню! Аню! Тиша. Від весільної ірлязони, розкиданих уламків дощок — здіймався легкий пар. Вовваїла свіжа воронка. Аня не озивалась.

Може, вона зникла і далеко відбігла од неспу? — припустили залізничники, що теж розшукували дівчину.

— Сестру! Сестру! — якимсь чужим, різким голосом крикнув Валентин. Метрів за п'ять від воронки лежала непритомна Аня. Він спробував підвести її і помітив, що у дівчини замість правої ноги звисав короткий цурпало...

Аню! Валентин відчув руками щось ліпше й гаряче. Він піс своєю підмислю, зертливо виточив, поперед себе і намагався не дивитись на неї. Втуляла оці то в небо, то якомога далі вперед. Янає сонці метрів до санітарного вагона видались йому принаймні кілометровою відстанню.

Аня розплющила очі. Від її погляду Валентина облив холодний піт...

(Продовження. Поч. в № 105).

— Сестричко, оберігати, у неї... вона без...

Дівчину покляли на нарі, медсестра відразу почала перебізувати рану...

Валентин, мов у тумані, поштовхав до теплушки, під ногами зрідка похрустувала тонка весіння крига. Від цих звуків він здригався і ще ліпше хилив голову.

Тверді пари скріпили під вагою тіла. Той ж миті його огорнуло примарне напівзабуття.

Ось дружина прочиняє двері в кімнату, бідкається, що сніжок не хоче спати, підносить заплакане дитя до віконця: «Вгамуйся, любий, і поглянь — он зіроньки дрібненькі розцвіли на небі...»

А то вже й не зорі наче... Виростають світильники. Так, світильники, змайстровані з відходів покривельного цинку, повмощувані і на поручнях бесідки, і навколо танцювального майданчика... Багато світильників...

Коліє тут росло чимало дерев і чагарник густий, та юнаки і дівчата розбігли комсомольський парк, шовчора квітнали його «світличками» й озвучували щасливими голосами.

Бібліотека, читальний зал із свиточесаними лавками, і світильники, горять вони й тут. Так ясно і світло, мов пересвідчують: «У Валентина перший виступ, перша лекція!»

— Так ось, я розповідю про смілого Павла Корчагіна. Читали книгу? Та це ж велет, гартованець Вітчизни і Комсомолу!

Що це за буква, що за друковані рядки? Пливуть, насозуються, наростають...

— Товариші! В сьогоднішньому номері «Известий» є репортаж про подвиг нашої землячки. Вона з Гайворона, жила поруч мене. Галина Писецька.

Стрибнула з парашутом мало не з восьмикілометрової висоти. Світловий рекорд! Катили її вручав орден, а Вільгельм Пік і Георгій Дмитров вітали її. Ось фотографувалися разом. Погляньте!

Це не корчагіна хіба липішню, тридцять п'ятого року?

Є й будуть іще гартовані із сталі!

Сивочолий чоловік розплющує очі, глибоко зітхнув і схилився над товстим зошитом, опрацьованим у коринцевій колесці: «Дорогою ціною пройдено шлях, який приніс у життя спадкоємців кріхтку справжнього щастя...»

3. «ДІЛЮСЯ СЕРЦЕМ»

Людина не може без повернень, як і лелєка, вона тягнеться до свого гнізда, посивіла, шукає землю зі своїми першими слідами. Аби переконатись у правоті свого шляху, аби відповісти всім болі і радощам, аби...

Старі осокори і ветхі хатини — безмовні повірники одкровення. Хай

має їх кожна людина. Інакше — від нас назавше піде чесність, суворості, чесність перед самим собою і пам'ять, що робить людину людиною...

Валентин Павлович зупиняється перед будиночком у Воляському провулку. Тут із колекцією він уперше побачив світ. Звідси влітку 1932 року на збори, де отримав комсомольський квиток. Тут започаткував щоденник: «Як розумно влаштувано життя! Новотою прози і краси сповнено воно наші серця, устремлінням та ентузіазмом рухає нас у майбутнє. Яке велике щастя бути дитям землі, чути тепло і дізнатися, жити серед товаришів, у суспільстві!»

Потім не раз повертався до цієї думки. Почуття належності до справ усього суспільства, усвідомлення себе як частини великого почуття на ім'я клас — визначило його життєву лінію.

А жив Валентин Павлович не тільки днем сьогоднішнім і чесним виконанням своєї трудової норми. Думав він про громадянина комуністичного майбутнього. Вибравши ще в комсомольські роки лекторську й пропагандистську роботу, настійно плакав крапці риси покоління прийдешнього.

«Важко виховати в кожній людині нові моральні якості, — поміняв він для себе. — Але існують Радянська влада, Комуністична партія, щоб вирити й це завдання. Змогли ж Ленін і партія більшовиків звершити на одній шостій земної кулі соціалістичну революцію!»

Так. Виховувати не легко. Волхонський добре знав це і по роботниках пункту технічного огляду вагонів, яких очолював понад двадцять літ. Скільки зусиль докладав, аби такі вибороти звання колективу комуністичної праці! Складення до мети не було швидким. Та, зрештою, головне не назва, а її зміст. Самому Валентинові Павловичу звання ударника комуністичної праці присвоїли ще 1959 року, на другий рік після появи цього руху. І цим він міг би бути задоволений та заспокоєний.

Але комуніст затратив іще чотири роки, щоб усі робітники здобули восьмипірічну освіту, звиріли себе на моральному кодексу будівника комунізму, а вже потім здобули й матеріальне звання.

Незавжди, без наміреності він принципіально не тільки комуністично ставився до праці, а й комуністично моральності. Ідейно-політичну переконаність, активну життєву позицію. Це виходило у нього. Виходило якось неперочито, пожиттєво просто. То розповідь про якийсь факт зі свого життя, то закони мріями про широкомасштабне задоволення. Чи й просто поділявся душевним, поміркованим, порадитися з товаришами.

А то одного разу западав усім бажанням придбати телескоп (вони тоді тільки стали появлятися). Крутом заробили в колективі грошей, купили третій у Гайвороні телескоп. Після роботи разом дивилися передаті й лінофіліям. Потім допізна говорили про них. Оці післятелевізійні посиденьки так і прозвали між себе — «Валентиніві лекції». Во як не сперечалися, як не тлумачили побачене, але відлучалися в його слово, завжди точне, щире й справедливе.

— Та це ж мої слова, тільки я їх не вистіг висловити, — вишпильовалося у когось, і всі дружно сміялися.

А. СЕРІКОВ.

(Далі буде).

СІЛЬСЬКІ ТУРБОТИ КОМСОМОЛУ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

Виконуючи комплексний план роботи з сільською молоддю, прийнятий ЦК ЛКСМУ разом з рядом міністерств і відомств республіки, комітети комсомолу посилюють роботу по поглибленню професійних знань молодих трудівників, профорієнтації школярів. Дедалі більше молоді виявляє бажання працювати на батьківській ниві. Лише в минулому році ряди хліборобів республіки поповнили 56 тисяч випускників середніх загальноосвітніх шкіл. Любоз і повагу до професії хлібороба необхідно прищеплювати не тільки сільським, але й міським дітям. А вона приходить через безпосередню участь школярів міста в республіканській п'ятирічній ударних піонерських справах, в загонах юнації, «голубих» і «зелених» патрулів, юних кролівників і особливо у таборів праці і відпочинку. Саме тут міські діти прилучаються до сільськогосподарської праці, вчать любити землю, бережно ставитися до природи.

Нові відповідальні завдання по розвитку сільського господарства, поставлені партією, вимагають дальшого підвищення бойовистості, організаційно-політичного зміцнення всіх ланок ЛКСМУ, поліпшення стилю організаторської і виховної роботи. Тим часом, як відзначалося на пленумі, окремі комітети комсомолу колгоспів і радгоспів, об'єднань по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства не приділяють належної уваги залученню молоді до вирішення корінних питань, від яких залежить ефективність сільськогосподарського виробництва.

Почесним обов'язком міських комсомольських організацій є вдосконалення форм і методів шкільної роботи, розширення масштабів і поглиблення допомоги трудівникам села. Основними точками прикладання сил молоді міста в цій важливій справі повинні стати активна участь у спорудженні та реконструкції промислових і культурно-побутових об'єктів на селі, практична допомога в польових роботах, у збиранні

врожаю, заготівлі кормів для громадського тваринництва, будівництва профтехучилищ і шкіл, творчих і відпочинку учнів, молоді спеціалісти, вчені, творчі працівники, покликані сприяти підвищенню культурно-технічного рівня сільського села.

Пленум схвалив діяльність комсомольських організацій Полтавської і Черкаської області по мобілізації молоді на боротьбу за одержання вдесяти п'ятиріччя навичок врожай зернових культур, Закарпатської — по вирощуванню рекордних урожаїв кукурудзи на зерно.

Один з найважливіших обов'язків комітетів ЛКСМУ, відзначалося в доповіді і виступах, — турбота про всемірне поліпшення культурно-масової роботи серед сільської молоді. Конкретним викладом комсомольських організацій в культурне шествя над селом стала їх участь в русі «культури і відпочинку». Саме тут міські діти прилучаються до сільськогосподарської праці, вчать любити землю, бережно ставитися до природи.

На пленумі виступив член Політбюро, секретар ЦК Компартії України М. М. Борисенко.

У прийнятій постанові учасники пленуму зазначили, що молоді працюють і відмінним навчанням ознаменували 60-річчя ВЛКСМУ. Пленум затвердив заходи ЦК ЛКСМУ по виконанню завдань, які випливають з рішень липневого Пленуму ЦК КПРС і липневого Пленуму ЦК Компартії України.

У роботі пленуму взяли участь відповідальні працівники ЦК Компартії України, керівники ряду міністерств і відомств республіки.

(ПАТАУ).

ЗЕЛЕНИМ ЖИВІВАМ —
УДАРНИ ТЕМПИ!

ВИМІР

ДБАЙЛИВИХ

Закінчилися жнива в колгоспі імені Фрунзе Кіровоградського району. Кожен гектар згада у середньому 39,4 центнера доброго зерна. Збирання провели в максимально стислі строки, без найменших втрат. Це й забезпечило успіх. Разом з літніми механізаторами — членами збирально-транспортних загонів поздоровлення приймали й молоді хлібороби. Натхненно, з вірою в перемогу працювали комсомольці Валерій Глижинський, Василь Мельниченко, Володимир Дяченко. Вони намолотили понад 20 тисяч центнерів зерна. Нинішні жнива — це їхні перші жнива, своєрідний хліборобський дебют. Усі вони були помічниками комбайнерів, членами тимчасової партійно-комсомольської групи.

Тепер у розпалі — жнива зелені — гос-

подарство посилено заготовляє корми. На сьогодні оситняжці посідають одне з перших місць у районному зведенні по закладці силосу. Його вже мають більше третини запланованого. А план виробництва вітамінного тваринного борошна переїрили майже в півтора раза.

Добрі показники й на заготівлі грубих кормів. Тон задають комсомольці. Кращим серед кращих є Микола Решетченко. Він беручий, винахідливий, досвідчений. Коли колгосп одержав нову машину — стоголад, комсомолец досконало вивчив її і успішно працює на заготівлі сіна.

«Бути в усьому попереду!» — під таким гаслом трудяться в напруженні дні зелених жнив комсомольці колгоспу.

ЩОДНЯ — ТИСЯЧІ

У колгоспі «Маяк» Знаменського району йде силосування в трьох відділках. Працюють п'ять сплосних комбайнів. З початку «зелених жнив» уже заготовлено понад 7 тисяч тонн силосу з кукурудзи при плані 12 тисяч тонн.

Відзначаються в роботі екіпажі комбайнів Івана Пономаря та Бориса Крисака, вони щоденно заготовляють до 700—800 тонн зеленої маси.

На відстані 11 кілометрів відвозить зелену масу шофер Трєпівського відділення «Сільгосптехніки» Леонід Суховерхов і колгоспний шофер Михайло Гнатенко, які щодня роблять по 15—16 ходок.

На фото: шофер Л. СУХОВЕНКО; ліворуч — у полі силосні комбайни.

Фото В. КОВПАНА.

Люди, події, час.

МАЙСТЕР СЦЕНИ

Видатний майстер сцени трині побувала на степовій кіровоградщині разом зі своїми колегами з Київського ордена Леніна академічного українського драматичного театру імені Івана Франка. Вперше вона приїздила в серпні 1961 року. Протягом місяця франківці виступали на сценах кращих театрів і палаців культури нашої області.

Жовтень 1973 року. Кіровоградський обласний український музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького починає свій тридцять шостий сезон виставами за п'єсою М. Зарудного «Пора жовтого листя». Кропивницький запросили на прем'єру лауреата Державних премій Н. М. Ужвій. Саме тоді актриса сказала:

— Це символічно, що після присвоєння мені високого звання Героя Соціалістичної Праці я виступаю вперше на сцені в місті, де жили і творили корифеї українського театру, на батьківщині свого учителя і друга, засновника українського радянського театру Гната Юри.

Наталія Михайлівна в ліричній комедії створила атмосферу поетичного піднесення, захопленості в прекрасне життя наших людей. Її героїня Устина Федорівна активно втру-

чається в життя. Кіровоградські глядачі палко аплодували видатній актрисі та її партнерові народному артистові СРСР, лауреатові Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка Володимир Михайловичу Дальському, який разом з Н. М. Ужвій працює в театрі з 1957 року.

І, нарешті, Н. М. Ужвій побувала в Кіровограді в травні — червні минулого року. До нас удруге приїздив колектив франківців у повному складі. Ми знову зустрілися на сцені з Наталією Михайлівною, яка виконувала роль Марфи Купрісно-у виставі «Здрастуй, Прип'ять» О. Левади. Драматичний твір розповідає про мирне перетворення землі, про будівництво атомної електростанції. Н. М. Ужвій переконливо, майстерно веде напруже-

ний діалог з присутніми в театрі. Вона не просто говорить, згадує — вона живе на сцені цим привоєм до себе увагу глядачів.

...Свій шлях у професійне мистецтво Наталія почала в першому театрі України — в театрі імені Т. Г. Шевченка. Приїшла сюди з художньої самодіяльності, навколо Золотоноші, куди її родину закинула громадянська війна, гасили банди Махна, Зеленого, а любительський драмгурток діяв навіть у той грізний час.

— Уже не пам'ятаю, кому належали п'єси, народжені в ті бурхливі дні. — згадує Наталія Михайлівна, — вони потрапили до нас переписаними від руки. І ми гаряче доносили зі сцени зігрітий вогнем революційних ідей текст.

Потім працювала в Ода-

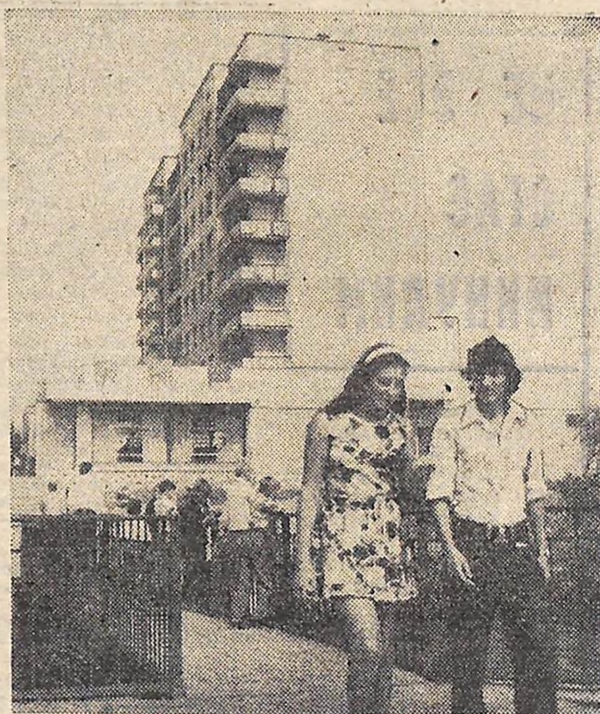
ському українському театрі.

Першою була вистава за п'єсою А. Луначарського «Палії», де Н. М. Ужвій грала Діану де Сегонкур, розкриваючи її духовне зростання. Далі — харківський театр «Березіль», а потім театр імені І. Франка, з яким крокує вже п'ять десятиріччя, театр, де не сходять зі сцени п'єси Олександра Корнійчука, освітлені ідеями Великого Жовтня. Оксана, Ліда («Платон Кречет»), Ольга («Манар Діброва»), Наталка Ковшик («Калиновий гай»), Катерина («Чому посміхаються зорі») — кожну з цих героїнь утворює від імені сучасника кредо: «Ми з революцією, ми з партією».

Образи, створені талановитим майстром сцени, надовго залишаються в наших серцях, вони хвилюють, збуджують, спонукають до глибших роздумів. При зустрічах з глядачами Наталія Михайлівна часто питають, від кого вона успадкувала авторське покликання. І актриса відповідала:

— Ні від кого. Його принесли мені революція, Батьківщина, партія, Великий Жовтень.

В. САНДУЛ, краєзнавець.

РОСТЕ, ОНОВЛЮЄТЬСЯ М. ОЛЕКСАНДРІЯ. НА ФОТО: НОВІ БУДІВКИ НА ПРОСПЕКТІ ЛЕНІНА.

Фото В. КОВПАКА.

Сьогодні 50-мільйонний в'єтнамський народ відзначає своє національне свято — День проголошення республіки.

Рівно 33 роки тому після вигнання з країни японських загарбників і перемоги серпневої революції було проголошено Демократичну Республіку В'єтнам. Ця історична подія поклала початок створенню першої в південно-східній Азії держави робітників і селян.

Проте народ В'єтнаму не зміг відразу після перемоги революції приступити до будівництва соціалізму в мирних умовах на території всієї країни. Ще довгі роки йому довелося вести боротьбу із зброєю в руках проти французьких, а потім американських агресорів та їхніх сайгонських прихвостлів за повне визволення своєї батьківщини. Три роки тому ця героїчна боротьба увінчалася успіхом: поставлені першим президентом республіки Хо Ші Міном історичні завдання возз'єднання півночі і півдня було розв'язано, а в липні 1976 року було створено Соціалістичну Республіку В'єтнам.

Тепер в'єтнамський народ наполегливо бореться за виконання завдань третього року п'ятирічки (1976—1980 роки), за втілення в життя наміченої IV з'їздом КПВ програми перетворення всього В'є-

НАДІЙНИЙ
ФОРПОСТ
СОЦІАЛІЗМУ

наму в процвітаючу соціалістичну державу, в міцний форпост соціалізму в Південно-Східній Азії. На цьому шляху вже досягнуто чималих успіхів.

Обсяг промислової продукції торіш зріс на 13 процентів порівняно з попереднім роком, а в цьому році його намічено збільшити ще на 21 процент. На початок 1978 року в країні повністю покінчено з неписьменністю. Всьому населенню безплатно подається медична допомога. Близько 13 мільйонів дітей охоплено системою безплатного навчання.

Широко розгорнулися соціалістичні перетворення на півдні В'єтнаму. Підприємства держсектора дають тут уже більше половини промислової продукції. Селяни поступово прилучаються до колективних методів праці; більшість селянських дворів уже охоплені різними формами кооперації, поряд з ними створено близько 300 експериментальних

кооперативів вищого типу і держгоспів. Проводиться кампанія по ліквідації приватнокапіталістичного сектора в торгівлі.

Зміцнення позицій соціалізму в СРВ, зростання міжнародного авторитету республіки, її принциповий зовнішньополітичний курс, нарешті, зміцнення зв'язків єдиного В'єтнаму з країнами соціалістичної співдружності — все це припало не до смаку не тільки імперіалістам, а й певнісному керівництву, яке намагається здійснити свої великодержавні геомоністські плани в Азії, встановити свій контроль над цим великим районом світу. Розгорнувши провокаційну кампанію проти В'єтнаму, певнісному керівництву припинило подання йому великої допомоги і відкинуло звітні китайських спеціалістів. Більше того, воно провозує конфлікти на кордонах з СРВ, а також нацьковує на В'єтнам сусідню Кампучію, керівники якої слухняно йдуть у фарватері Пекіна.

Братні країни соціалізму подають В'єтнаму всебічну допомогу, сприяють відбудові зруйнованих під час війни підприємств, створенню нових галузей промисловості. Тільки з технічною допомогою СРСР в СРВ ведеться проєктування та будівництво близько 90 об'єктів. З гарячим схваленням у країнах соціалістич-

ної співдружності зустрінуто недавній вступ В'єтнаму до Ради Економічної Взаємодопомоги, в діяльності якої він раніше брав участь лише як спостерігач.

«Наша дружба з В'єтнамом, — говорив товариш Л. І. Брежнев у своїй промові в Кремлі 29 червня ц. р., — складалася у тяжкі роки боротьби цієї героїчної країни проти імперіалістичних інтервенцій. Вона набуває сьогодні нових форм і нової глибокої в умовах мирного соціалістичного будівництва в єдиному вільному В'єтнамі».

У день національного свята радянські люди шлють гарячий привіт братньому В'єтнаму і бажають йому нових успіхів у соціалістичному будівництві, в захисті його невід'ємних суверенних прав перед лицем грубого тиску ізоляції, у зміцненні міжнародних позицій СРВ — надійного форпосту соціалізму в Південно-Східній Азії.

В. СЕРОВ.
(ТАРС).

Твій
РОВЕСНИК
за
РУБЕЖЕМ

дипломи спеціалістів з хімії, біології, математики та інших галузей знань. Заняття в університеті проходили за новою програмою, яка максимально відповідала потребам розвитку економіки і культури республіки.

ХАНОЙ. Добрими напутними побажаннями проводив у велике життя своїх перших після визволення випускників Хошімінський державний університет.

Понад 800 юнаків і дівчат одержали дипломи спеціалістів з хімії, біології, математики та інших галузей знань. Заняття в університеті проходили за новою програмою, яка максимально відповідала потребам розвитку економіки і культури республіки.

Багато випускників одержали напруження на роботу в нові економічні зони.

УЛАН-БАТОР. У молодіжних будівельних таборах народної Монголії закінчилися літній «трудоий семестр». Від бойців студентських загонів, які успішно працювали в 15 аймаках, у головний штаб при ЦК ревсомолу надходять чіткі й лаконічні рапорти: «З поставленими завданнями справилися успішно», «Всі об'єкти здані приймальними комісіями з оцінкою «відмінно».

У 1978 році свій вклад у дальший розвиток соціалістичного будівництва на монгольській землі внесли більш як 5 ти-

сяч юнаків і дівчат республіки. Обсяг робіт, виконаний ними протягом літа, становить 4 млн. тугриків. Руками студентів зведено 120 сільськогосподарських об'єктів, лікарень, шкіл, гуртожитків.

Разом з молоддю МНР на будівельних майданчиках провели «трудоий семестр» третьокурсники ряду вузів СРСР і НДР.

ПРАГА. Державне видавництво педагогічної літератури Чехословаччини до нового навчального року випустило 750 найменувань підручників і навчальних посібників для початкових і середніх

шкіл, а також для вузів. Їх загальний тираж перевищує 8,5 мільйона примірників. Всього до кінця календарного року буде видано 1250 найменувань різних підручників тиражем 11 млн. примірників.

Підготовка підручників провадиться згідно з новими програмами для середніх навчальних закладів. З 1 вересня в Чехословаччині набирає чинності закон про школи, відповідно до якого в країні запроваджується обов'язкове 10-річне навчання.

(ТАРС).

Думки, відгуки, рецензії

ТЕПЛО ЛЮДСЬКОГО СЕРЦЯ

ПИСАТИ першу рецензію на першу книжку нелегко. Але, в даному разі, приємно. І справді, перша збірка оповідань нашого земляка Івана Черкашенка «Тепло осені», щойно видана «Радянським письменником», справляє відрядне враження.

Відчувається, що на цю книжку пішли роки напруженої, копійної праці, — можливо, не стільки на її написання, скільки на скрупульозний відбір життєвого матеріалу, проникнення у психологію людських характерів, вивчення життя в його багатогранності.

Книжка невелика — в ній усього вісім оповідань. Правда, останнє — «На згадку» — за обсягом (17 невеличких розділів), фактично, композиційно, складом дійових осіб можна

було б назвати мікроповістю.

Та справа не в назві, а в тому, про що і як пише прозаїк. Серед головних дійових осіб збірки зустрічаємо секретаря райкому партії, голову колгоспу, ланкову, чотирьох бригадирів і двох рядових механізаторів, завідувач дитячим комбінатом.

Чотири бригадири у восьми оповіданнях... За багато? Однак автор не пішов по шляху так званої виробничої теми. Тому кожна людина у нього — індивідуальність, зі своєю біографією, психологією, своїми щастям, горем, любов'ю, хоч об'єднує їх одна робота.

В оповіданні «Тепло осені» діють два бригадири — Гордій Наумович і Гнат Міхоль. Разом працювали трактористами, аж поки Гната не послали

бригадиром у сусідню бригаду. Тоді дороги їхні на деякий час розійшлися, щоб згодом схреститися знову. Гордія призначили на місце Гната. Гордій — увесь відданий роботі, людяність, принциповість. А Гнат — увесь у цих словах, сказаних Гордієві, якось при зустрічі: «Не пниш, не задавайся, Гордію! Твоє теж минулося. Кажуть, що проводи тобі влаштовують пишні. А воно що? Випроводять і, зажавай, забули тебе всі, любчику мій, як і мене. Дарма, що бригадирував ти більше, ордени та медалі мав. Однаково ми починали, однаково й кінчати будемо...» А виявилось, недовго Гордій і на пенсії трудився в колгоспі, а Гнат «почав кіз розводити». Та справа навіть не в цьому: все життя вони були антиподами як в особистому, так і в громад-

ському житті. Гордій — увесь для людей, Гнат — лише для себе.

Дочитавши оповідання і роздумуючи над долями цих людей, по-іншому починаєш розуміти слова, які автор подає як думку дружини Гордія Наумовича Килини Юхимівни на початку оповідання: «У вічі вдарило блиском від хат, що стояли на підгір'ї. Промени сонця відсвічуються в шибках. Але чому в одних палахкотить вогненна заграва, — думала жінка, — а з інших скло чорніє, мов провалля? Мабуть, од того, хто як до сонця обернений».

До речі, найбільш героїв рецензованої книжки обернено до сонця під кутом душевного озоріння і тепла. Це і голова колгоспу Яків Федорович (оповідання «Жених для Надії Дмитрівни»), який про справи в сусідньому господарстві турбувався так, як і про власні; і подруги з оповідання «Мати боїться літаків», яке удочерило дітячку під час війни; і Марія та Григорій («На згадку»), які

з честю вийшли зі складних життєвих випробувань.

Є в оповіданнях і негативні типи. Бригадир Гнатенко («На виду») дбав тільки про власний авторитет, але підкріплював його не стільки ділами, скільки показними діями, грубощами. Він скрізь хотів бути «на виду», а власної дружини навіть на колгоспні збори не пускав, щоб, бува, не поскаржилась комусь із жінок на його жорстокість, схильність до оковитої. Але людей не проведеш. Гнатенка виводять зі складу правління.

На нашу думку, найсильніші з збірки оповідання «На згадку», «Тепло осені» і «Мати боїться літаків». Вони привабливі оригінальністю композиції. Автор полюбляє розвивати сюжет через спогади дійових осіб. Відчувається, що І. Черкашенко добре знає сучасне село, його людей, проблеми, які їх хвилюють.

Автор уміє створити типовий характер і наділити його індивідуальними ри-

сами. При цьому вдало використовує прийоми мовної і портретної характеристики своїх персонажів. Мова оповідання пересипана художніми знахідками. «А на обличчі у неї, здалося Петрові, забриніла легесенька, наче пелюсточка вишневої квітки, усмішка» («Сорок дев'ять автографів»). «Слово лягнуло, як вальс брудного місива по білій стіні» (про репліку підлої людини в оповіданні «Батькова хода»).

Є в збірці й недоліки. Подекуди події розгортаються фрагментарно, трапляються штучні ситуації, мовні нежовірності, русизми. Деякі діалоги в оповіданнях «Жених для Надії Дмитрівни» та «Батькова хода» звучать неприродно, непереконливо.

І все ж найхарактерніша для книжки «Тепло осені» саме теплота, з якою автор пише про село, про людей, про будні і святе рідного краю.

Л. НАРОДОВИЦЬ,
член обласного літературного об'єднання.

НЕ ВСЕ СТАЄ МИНУЛИМ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

Так і є. Ветерани в строю, свої кращі риси і якості вони передають у спадок сьогоднішній юні.

— Затамувавши подих, слухають лавні бувальщини: нинішні комсомолати, — розповідає Іван Мефодійович Ткаченко, голова Зна-м'яської районної ради ветеранів ЛКСМ України. — Наша пам'ять — то велика духовна сила, що повинна бути їм порадом, напуттям і прикладом. Перефразовавши слова Івана Драча, скажу:

Навчистись можна всьому:
Твердості, терпінню,
Пам'яті не забувши,
Друже.

Пам'ять повинен дати
хтось —
Мати, батько, вчитель,
Бабуся, може, ХТОСЬ
ЖИВИЙ ЖИВОМУ!

— Ми знаємо перші п'ятірки, пройшли через лихоліття Великої Вітчизняної війни. І якщо самі не доведемо до глибокого розуміння та усвідомлення все пережите, то я боюся, що наші діти не зрозуміють нас, маючи перед собою лише твори художньої літератури. — продовжує думку Казимир Іванович Сабанський з м. Олександрії. — Треба допомогти молодим людям збагатити свої суспільні ідеали, приділяючи до духовного образу тих, хто виявив легендарну мужність і відвагу, став безсмертним у величії подвигу.

АЛЕ й подвиги бувають різні. Одні — в всіх на виду, інші — зовсім неочікувані з власним сумлінням.

Тож про знане й бачене розповідають ветерани комсомолу на урочистих зборах і мітингах, тематичних вечорах, зустрічах з трудовими колективами. Найвище пошанування багатьох в них, щоб на згадку милої пам'яті молодого покоління минуло із сьогоднішнім.

Багато зробили в цій справі члени районних рад ветеранів комсомолу, які діють при всіх райкомах ЛКСМ України, окрім Світловодського.

Цікавий історичний матеріал нагородила Новоукраїнська районна Рада. Для його опрацювання та узагальнення створено редакційну комісію з краєзнавців, учителів, ветеранів комсомолу, війни і праці. В Гайворонському районі такі альбоми виготовляють

у кількох примірниках і в переддень 60-річчя Ленінського комсомолу передають на вічне зберігання в краєді комсомольські організації.

Ради ветеранів допомагають школам, професійно-технічним училищам, технікумам, вузам, фабрикам і заводам в обладнанні студій, кімнат бойової і трудової слави, музеїв. Нині активно формується експозиція майбутнього музею комсомолу області.

— З першопереселенням дзвінком ми повинні знайти й своє місце в школі, — сказав на конференції член обласної ради ветеранів Олександр Василюк. Бур'яновий. — Саме тут необхідно започаткувати виховання патріотів Вітчизни, будівників комунізму, пильнувати за їхнім духовним зростанням і зростанням.

Як застерезення і висловлювання члена ЦК ЛКСМУ Федора Івановича Григорюка: «Ми причетні до всього і не маємо права спокійно дивитися на недоліки, недоробки».

І ВІДРАЗУ хочеться навести зворушливий виступ секретаря обкому комсомолу Тамари Мстиславової:

— Знайомлячись із роботою, яку ветерани ведуть на місцях, ми переконуємося у тому, яку велику справу ви робите. Ти значні успіхи, яких досягає молодь нашої області, ми по праву поділяємо з вами.

— Щастя наше в тому, що вітри і віхоли спохи не обминали нас, що ми є свідками здійснення своїх мрій, зміцнення могутності країни. — відзначив голова Бобринської районної ради ветеранів Танюс Семіонович Толороський. — Але якою ціною пройдено ці 60 подум'яних літ! Скільки в борні полягло наших товаришів...

За останні десять років не стало не понад сто ветеранів комсомолу 20-х років.

— Необхідно зібрати і зберегти спогади старих спідчан, учасників колктивізації, комсомольських з'їздів, — подала пропозицію жителя Кіровограда Ірина Ларіонівна Бекеша. — Слід налагодити зв'язок з підпільними організаціями періоду Великої Вітчизняної війни, скласти їх списки і зібрати спогади. В музеї, кімнати слави ми повинні передати і свої особисті нащадки, адже навіть у них — прикмети часу.

Кажуть, про минуле гадують, про майбутнє мріють, а в сьогоденні діють. Але є ще й таке минуле, про яке не тільки гадують. Ним виховують. Його беруть із собою в будучину.

А. ФЕСЕНКО.

У ПІВНІЧНІЙ частині Новомиргорода, що раніше називалася Златополем, біля міського Будинку культури є майданчик, де колись гриміла музика і кружляли в танці пари. А тепер, кажуть, навіть на асфальті вирости бур'яни. Працівники культури, а обов'язки яких уводиться улаштування для молоді танцю, виправдуються тим, що нема грошей на придбання оркестру та обладнання майданчика. Де-хто висловлюється проти танцювальних вечорів у міському Будинку культури, бо танцюристи, мовляв, ногами повибивають шибки у вікнах приміщення.

Піки йде дискусія, чи організовувати в північній частині міста танці чи ні, в житті міської молоді, особливо підлітків, трапляються неприємності.

Група юнаків, що живуть на території колишнього Златополя, прийшли в районний Будинку культури на танці. Хлопці з південної частини міста не пустили «златопільців» на танцювальний майданчик. Ті не стерпіли такої неповаги до себе. Інцидент закінчився бійкою.

Іншим разом юнаки спробували потрапити на танці в зоотехнікум. Їх впровадили за ворота. Випадок виникнув бійкою. Не пустили молодих «златопільців» на танці ні в середній школі № 1, ні в середній школі № 2, бо танцювальні вечори в школах і зоотехнікумі влаштовують виключно для учнівської молоді. Юнаки прибули за-

хиселі, пробували бешкетувати.

Тоді хлопці помандрували в Турно, щоб там пошукати свого «танцювального» щастя. В сільській клуби їх не пустили, і знову сутинка. За хуліганство, бійки юнаків та разом їхніх батьків притягли до відповідальності, але питання про танці та бійки цим не розв'язали.

Поводитися так войовничо можуть лише невиховані, розбещені молоді люди, які намагаються підтримувати свій «ратаритет» кулаками. Всі радянські люди, в тому числі й молодь, мають рівні права на працю і відпочинок, на шалене життя і на користування здобутками культури. Персональних прав і переваг у нас нема і не може бути. Юнаки, незалежно від місця мешкання, має повне право відвідувати танцювальний майданчик там, де йому захочеться, залишитися до тих діваць, які йому подобаються. Звичайно, все повинно відбуватися в рамках установленого правопорядку. Молодь північної частини Новомиргорода має повне право на те, щоб і на її половині міста працював танцювальний майданчик. Зовсім нема підстав ворогувати хлопцям між собою, кулаками навізувати комусь свої примхи.

У бійках трапляються умисне вбивство шир обставинах, що збільшують провинку, умисне вбивство, вчинене в стані сильного

ПЕРСОНАЛЬНІ ТАНЦІ

душевного хвилювання, вбивство з необережності тощо. Статті 93, 94, 95, 98 Кримінального кодексу УРСР за ці злочини визначають кару від трьох до п'ятинадцяти років позбавлення волі, а за вбивство при обставинах, що збільшують провинку, встановлено смертну кару.

Іноді хулігани полюбляють когось і залишають потерпілого в небезпечній, не поділяють допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані. Статті 111 і 112 Кримінального кодексу УРСР накарюють тих, хто залишив потерпілого в небезпечній, не поділяючи допомоги особі в небезпечному стані, виправдані роботами від шести місяців до одного року або позбавлення волі до двох років.

Кожна бійка заздалеку потерпілому тілесних ушкоджень різної тяжкості. Статті 101, 102, 103, 104, 105, 107 Кримінального кодексу УРСР за подолання тілесних ушкоджень, за побори і мордування визначають як міру покарання позбавлення волі від одного до п'ятинадцяти років.

А як ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

або виправні роботи різної тривалості, або штраф різного розміру.

Радянське законодавство охороняє від злочинних посягань життя людини незалежно від її індивідуальних якостей, роду занять, службового і майнового стану, національної і расової приналежності, психічного стану і життєздатності. Життя людини, її здоров'я становлять собою суспільну цінність, яка охороняється законом, незалежно від того, хто її носить — новонароджена, стара, здорова чи хвора людина.

Пильнування про життя, здоров'я дітей, підлітків, нашої молоді є моральним обов'язком кожної радянської людини. Тон подбавмо про те, щоб у житті наших дітей і внуків не було місця бійкам — ганебним пережиткам людського виснажливого капіталістичного суспільства.

М. СУХОЙ.

голова ради громадськості дитячої міліції м. Новомиргорода.

У КРАЇНУ ЗНАНЬ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

день писався перша сторінка «бортного журналу» нового закладу країни. Пам'ятна сторінка, історична. Скорішим епіграфом до всіх майбутніх записів стала телеграма із Зоряного містечка, якою герої космічних трас Г. Береговий та Г. Шонін вітали командування, викладачів, інструкторів і курсантів училища і зичили «успіхів у навчанні, міцного здоров'я, чистого неба і мирних посадок».

Професор А. О. Комаров, начальник училища, виступаючи, сказав:

— Створення вищого льотного училища на базі середнього закладу виникло не самим життям. Інтенсивне надходження нової складної техніки настійно поставило питання про рівень підготовки льотчиків. Кваліфіковану експлуатацію нової техніки неможливо нині забезпечити без підготовки інженерів-пілотів. Наше училище стане другим у Радянському Союзі закладом, випускники якого набувають спеціальності не просто пілота, а інженера-пілота.

Щасливого польоту, незгасного прагнення до знань, відмінного навчання та антивної миттєвої позиції поба-

жав першим курсантам льотного училища другий секретар Кіровоградського обкому партії Л. Ф. Кібець.

Вибухом оплесків зустріли всі присутні виступ автора потужних «Ангелів» — О. К. Антонова. Широко поділилися Генеральний конструктор своїм величезним досвідом авіатора, розповів майбутнім пілотам про досягнення молоді науки ергономіки і висловив упевненість у тому, що сьогоднішні курсанти в недалекому завтра водитимуть нові, ще досконаліші, ще потужніші літати.

Оригінальною естафетну паличку вручив училищу директор Київського інституту інженерів цивільної авіації В. Г. Денисов і побажав новому поповненню гідно продовжувати традиції українських авіаторів.

Сердечні побажання прозвучали у виступах першого секретаря Кіровоградського обкому ЛКСМУ О. Снічка, бригадира формування заводу «Червона зірка» В. І. Гетьманця, заслуженого пілота СРСР, командира Кіровоградського авіазагону В. Л. Пінчука, студентів Н. Родіуса та І. Павлова.

На згадку про цей урочистий і знаменний день гості вручили училищу багато пам'ятних сувенірів і подарунків.

Присутні одностайно прийняли текст вітального листа Центрального Комітету КПРС, особисто Леонідом Іллічу Брежнєву, де запевнили партію, що училище з честю нестиме знамено радянської авіації.

Л. ВАСИЛЕНКО.

НА ФОТО: ОЛЕГ КОСТЯНТИНОВИЧ АНТОНОВ СЕРЕД КУРСАНТІВ УЧИЛИЩА.

Фото В. КОВПАКА.

ФУТБОЛ

„ГОВЕРЛА“ — „ЗІРКА“ — 1:0

«Говерла» взяла реванш за поразку в першому колі чемпіонату. На 32-й хвилині гри, сімнадцятихвилинним помилкою захисників «Зірки», закарпатці відкрили рахунок. У другому таймі перевага була на боці наших земляків. Кілька вигідних моментів устояти рівновагу не вистаралося В. Самофалову. В. Абрамов, М. Порошин, О. Алексєєв, Ю. Касюк, І. Іхні завершальні удари були несприятливими. Ця невдача прийшла на «Зірку» ще нижче опуститися в турнірній таблиці — на шосте місце. А на першому, як і раніше, — харківський «Металіст».

ПОНЕДІЛОК

4 ВЕРЕСНЯ
ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Телефільм «Комедія помилок». 1 і 2 серії. 14.30 — «Сильний будинок». Кінопрограма. 15.15 — «Знай і умій». Для юних техніків. 16.00 — Чемпіонат світу з верховного спорту. 16.20 — Концерт. 16.45 — «Вин-

тельна перша мова». 17.15 — «Один за всіх, всі за одного». 18.00 — Новини. 18.15 — Музфільм. 18.25 — «Азбука безпеки». 18.40 — Рішення літального (1978 р.) Плєнуму ЦК КПРС — у житті. 19.25 — «Діалектичний день». Прем'єра фільму-вистави театру ім. С. Вахтангова. (21.00 — «Час»). 22.30 — «Концерт». Е. Светланова. Передача 3. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.30 — «Добро-

го вам здоров'я». 11.40 — Шкільний екран. 10 клас. Фізика. 12.10 — К. т. Для малюків. «Срібний дзвіночок». 12.30 — Фільм «Підсадна качка». 16.20 — К. т. Для дітей. «Народь — Дружба». 16.45 — «Комуністи сімдесятих». Звіти і вибори в парт-організаціях Одещини. 17.15 — К. т. «Літературні читання». Л. М. Толстой. «Замість». 18.00 — К. т. Концерт народної хорівих капелі кримських закарпатців. 18.30 — «На ланках республіки». 18.40 — «Весілля

своїх». 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — Фільм «Живий труп». 1 серія. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Живий труп». 2 серія. По закінченні — К. т. Новини.

ВІВТОРОК

5 ВЕРЕСНЯ
ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — «Діалектичний день».

Фільм-вистава. 14.30 — Док. фільм «ТАРС повідомляє». 15.00 — «Наш сад». 15.30 — «Від 14 до 18». 16.10 — «Народ про трудовий колектив». 16.40 — На здобуття Державної премії СРСР 1978 року в галузі літератури. 6. Носов. «Усвятський шоломоніст». 17.15 — «Спортивний клас». 18.00 — Новини. 18.15 — «Далекохідний науковий центр». 18.40 — «Грає піаніст Освальд Расса» (Ямайка). 19.10 — «За вранням 1978 року». 19.25 — До 60-річчя Ленінського комсомолу. Фільм «Колос». 21.00 — «Час». 21.30 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. Док. телефільм «Слово про Льва Толстого». Частина 3. 22.25 — «Ліричний настрій». Концерт. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Новини. 10.15 — Фільм «Тренер». 11.40 —

Шкільний екран. 10 клас. Українська література. 12.10 — Для малюків. «Срібний дзвіночок». 12.30 — «На бурхливих плаваннях». Тернопільщина. 17.25 — «Чарівні мелодії України». 18.00 — Док. телефільм «Криза над Болгою». 18.30 — К. т. «Вперед, оранта». 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Кіно-емісар». 19.50 — В. Шкляр. «Король Джон». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Про-дослідження вистави «Король Джон». 22.35 — «Старт». По закінченні — К. т. Новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.